

Het neoliberalisme

In de jaren tachtig werd de basis gelegd voor wat we nu als het neoliberalisme omschrijven. Door het liberaliseren en dereguleren van de economie; het vrijgeven van het internationale kapitaalverkeer, het loslaten van de vaste wisselkoersen en het afslanken van de overheid, probeerde men de economie weer een impuls te geven. Dat wil zeggen men probeerde de teruggelopen winstgevendheid van de bedrijven te herstellen.

“De bedrijfswinsten van vandaag zijn de investeringen van morgen en de banen van overmorgen”, werd toen gezegd. Men streefde ernaar om alle uitgaven die ten koste gaan van de winst zoveel mogelijk terug te dringen. Daarbij het om de lonen, de sociale uitkeringen en de kosten van het overheidsapparaat (de belastingen). Ook het uitvoeren van de regelgeving werd als kosten gezien zodat er een grote druk ontstond om minder regels te maken of regels af te schaffen. Ook ontwikkelingslanden werden gedwongen om die neoliberale politiek aan te nemen. De voorwaarden die werden opgelegd voor leningen of ontwikkelingshulp functioneerden hierbij als drukmiddel.

De neoliberale politiek leidde inderdaad tot een herstel van de bedrijfswinsten maar niet tot een groei van de investeringen, noch van de lonen. In Europa is de afgelopen 25 jaar het aandeel van het inkomen uit kapitaal met zo'n procentpunten gestegen ten koste van het inkomen uit arbeid.

Het neoliberalisme leidde tot een verdere groei van de omvang en de macht van multinationale ondernemingen en met name van de financiële sector. Behalve banken en andere financiële bedrijven gingen ook andere bedrijven zich steeds meer met financiële transacties bezighouden. Zelfs supermarkten boden betalings- en spaardiensten aan. Het verschil tussen banken en andere financiële instellingen vervaagde.

De geweldige groei van de financiële sector was mogelijk doordat de winsten groeiden terwijl de investeringen in de echte economie achterbleven. De ontvangers van de winsten vonden in de reële economie onvoldoende mogelijkheden om met het door hen gewenste rendement te investeren. Ze stopten hun geld daarom liever in allerlei producten van de financiële sector, waarmee – zo lang het duurde – een hoger rendement gehaald kon worden.

Een belangrijk gevolg van de neoliberale omwenteling was dat zaken die een remmende werking op het cyclisch verloop hadden, helemaal of gedeeltelijk werden afgebouwd: de grote rol van de overheid in de economie; het stelsel van sociale zekerheid en de beperking van het internationale kapitaalverkeer. Dit gebeurde niet alleen op nationaal niveau, het werd ook in de Europese wetgeving vastgelegd zodat in alle landen van de Europese Unie dezelfde regels golden. Dit om te voorkomen dat bedrijven en banken wegtrekken naar het land met de voordeligste regelgeving.

Een ander Europa

Het is duidelijk dat de huidige Europese Unie zich niet zal inzetten voor een breuk met de huidige liberale markteconomie. Daarvoor zit men nog veel te veel gevangen in de ideologie van het neoliberalisme en is de invloed van de financiële sector te groot. Sinds het uitbreken van de crisis heeft de EU steeds de belangen van de financiële sector laten prevaleren boven die van de bevolking. Hierdoor is de greep van de financiële sector op de economie en het beleid de afgelopen jaren alleen maar sterker geworden.

Een breuk met het huidige beleid zal noodzakelijkerwijs ook een breuk zijn met het functioneren van de huidige EU en met haar uitgangspunt van het vrije verkeer van kapitaal.

De structuur van de EU is niet democratisch en niet transparant. Lobbyisten van het grote bedrijfsleven en de financiële sector hebben een grote invloed op de besluitvorming. Discussies over financiële hervormingen vinden te vaak plaats achter gesloten deuren en zijn zo technisch dat buitenstaanders ze niet kunnen volgen. Daardoor is er ook weinig media-aandacht voor dit onderwerp en geen publiek debat.

De invloed van de bevolking op het beleid van de Unie is minimaal, zeker als het gaat om de financiële markten. Zonder een drastische verandering, een grondige democratisering van de EU, kunnen de financiële markten niet aangepakt worden. En zonder een aanpak van de financiële markten moeten we vrezen voor een verdere verdieping van de crisis of het ontstaan van een nieuwe crisis.

Drastische breuk

De enige manier om hier een eind aan te maken is het werkelijk aanpakken van de financiële markten door maatregelen als: het instellen van een belasting op kapitaaltransacties, een strikte regelgeving voor banken en andere financiële bedrijven, sterke toezichthouders die de dagelijkse gang van zaken beoordelen; een verbod op alle schadelijke speculatieve producten en fondsen; het afschaffen van belastingprivileges voor bedrijven; een hogere belasting op kapitaalwinsten; het aanpakken van belastingparadijzen en hoofdelijke aansprakelijk van financiers, bestuur en aandeelhouders.

Kortom: een drastische breuk met de neoliberale aanpak is nodig zodat er een financiële sector ontstaat die dienstbaar is aan de maatschappelijke behoeften. De financiële sector zou in dienst moeten staan van de basisbehoeften van de bevolking – en van de ontwikkeling van een duurzame en klimaatvriendelijke productie en consumptie.

Fragment uit: *Europa en de financiële markten*

Uitgave van SOMO, Ander Europa

De volledige brochure is te bestellen via vergoeding van de verzendkosten bij het Comité Ander Europa via info@andereuropa.nl